

s tétova koron át
a jövő tesz rád
örök koronát.

KÖLTŐ, ELŐRE!

Lángokkal szántják által a földet
dühöng a halál idelent
dübörög a romlás odafentről.
Költő, az élre állj, ott a helyed most
ragadj lobogókat
harci daloktól lobogókat
lengesd meg a küzdők arca előtt
öntsd át csontjaikat hevülettel
csóvaként járj, mint a tűz fia.
Jutalmad lészen az örökkévalóság
legendák maradnak lobogó szavaidból
és a dicsőség koszorúzott fóvel emel fel
előre népek eleje
gyujtogatója te, költő.

Én mégsem lobogok, csendesen dalolok mégis
egyszerű, együgyű szelíd énekeket.
Ha gránátok tölcseireiben kínó egy fűszál
arról dalolok
ha perzselt faluk füstjében
megvillan egy galambszárny
arról dalolok
ha kedvesem arcán korom és pernye közt
marad egy csók számára hely

arról dalolok
és ha kínban és verejtékben
kisdéd fogan a szíve alatt
arról dalolok.

Úgy dalolok, azzal a hittel
azzal a mély törvénnyel bennem
ami mészburkot von a tojás lágy élete körül
hogyan el ne omoljék
és csontot sarjaztat héjul a magnak
vagy felruházza kacsokkal
és libegő szárnyakkal
és tovaúszó pelyhekkal
hogyan megkeresse magának
a porszemnyi földet
ahol megél.
Hátha marad valaki
a harcdúlta mezőkön
és gondját viseli majd
hogyan felnőjön belőle
a boldogság és békesség fája.

A RÖVID VERS DICSÉRETE

Ne indulj hosszú útra vers
mint hazát kereső
lassú madár.
Légy gyors, mint a nyíl
amint a szívben
rezegve megáll.